

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΝ

ΠΕΡΣΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΟ ΣΒΑΜΠ

Ὁ Περσεύς ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς ἐνεκλείσθη ὑπὸ τοῦ πάππου τοῦ Ἀκριοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους μαζὺ μὲ τὴν μητέρα του εἰς ἓνα κιβώτιον καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπειδὴ ὑπῆρχε χρησμός, καθ' ὃν εἰς τῶν ἐγγόνων τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους θά τοῦ ὑφίρπαζε τὸν θρόνον.

Ὁ Ζεὺς τοὺς ἐπροστάτευσε κατὰ τῆς μαρίας τῶν κυμάτων καὶ οὕτω κατώρθωσαν νὰ φθάσουν σῶοι εἰς τὴν νῆσον Σέριφον.

Ἐκεῖ ἐβασίλευον δύο ἀδελφοί, ὁ Δίκτης καὶ ὁ Πολυδέκτης. Ὁ Δίκτης ἐψάρευε μάλιστα τὴν σιγμῆν ποῦ τὸ κιβώτιον ἐφθασε εἰς τὴν παραλίαν καὶ τὸ ἐξήγαγε εἰς τὴν ξηράν. Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ τοὺς ἐδέχθησαν μὲ πολλὴν φιλοφροσύνην. Ὁ Πολυδέκτης μάλιστα ἔλαβε ὡς σύζυγον τὴν μητέρα ὃ δὲ υἱὸς τοῦ Διὸς, ὁ Περσεύς, διεπαιδαγωγήθη παρ' αὐτοῦ μὲ πολλὴν ἐπιμέλειαν. Μόλις οὗτος ἀνεπύχθη ἀρκετὰ ἐπίσθη ἀπὸ τὸν θετὸν του πατέρα νὰ ἐξέλθῃ ἐκτὸς τῆς χώρας καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ κάμῃ κάτι μεγάλο.

Ὁ εὐχαρὶς νεανίας συναφώνησε μετ' αὐτοῦ ὅπως ἐπιχειρήσῃ ν' ἀποκόψῃ τὴν φοβερὰν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης καὶ νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὸν Βασιλέα εἰς τὴν Σέριφον.

Ὁ Περσεύς ἐτέθη ἐπὶ τὸ ἔργον καὶ τῇ ὁδηγείᾳ τῶν θεῶν ἐφθασε εἰς τὸ ἀπομακρυσμένον μέρος, ὅπου κατοικεῖ ὁ Φόρκυς, ὁ πατὴρ ὄλων αὐτῶν τῶν ἀπαισίων θηρίων. Κατὰ πρῶτον συνήτησε τὰς τρεῖς ἐκ τῶν θυγατέρων του, τὰς Γραΐδας.

Αὐταὶ ἦσαν ἐκ γενετῆς λευκομαλλοῦσαι. Καὶ αἱ τρεῖς μαζὺ δὲν εἶχον ἢ ἓνα ὀφθαλμὸν

καὶ ἓνα ὀδόντα, τοὺς ὁποίους καὶ ἐδάνευον ἀλληλοδιαδόχως ἢ μία εἰς τὴν ἄλλην πρὸς χοῆσιν. Ὁ Περσεύς τοὺς ἀφίρπασε καὶ τὰ δύο, μόλις δὲ αὐταὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς τὰ ἐπιστρέψῃ, ἐδέχθη τοῦτο, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τοῦ δείξουν τὸν δρόμον πρὸς τὰς νύμφας.

Αὐταὶ ἦσαν ἄλλα θυματοποιὰ δημιουργήματα ποῦ ἐκτὸς τῶν ἄλλων κατεῖχον καὶ πετρωτὰ ὑποδήματα, ἓνα ἰδιαιτέρον θυλάκιον καὶ ἓνα κράνος ἀπὸ δορὰν κυνός.

Αἱ θυγατέρες τοῦ Φόρκυος ἔδειξαν εἰς τὸν Περσεῖα τὸν δρόμον πρὸς τὰς νύμφας καὶ ἔλαβον ὡς ἀνταμοιβὴν ὀπίσω ὀφθαλμὸν καὶ ὀδοντα.

Εἰς τὰς νύμφας εὗρε καὶ ἔλαβε, ὅτι ἤθελεν, περιεβλήθη τὸν σάκκον, ἐφόρεσε τὰ πετρωτὰ ὑποδήματα καὶ τὸ κράνος. Πρὸς τούτους ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἓνα χάλκινον δρέπανον καὶ ἔτσι ἐξωπλισμένος ἐπέταξε εἰς τὸ πέλαιος ἔνθα κατοικοῦν αἱ τρεῖς ἄλλαι θυγατέρες τοῦ Φόρκυος, αἱ Γοργόνες.

Ἡ τρίτη ἐξ αὐτῶν, ἣτις καὶ Μέδουσα ἐκαλεῖτο, ἦτο μόνον θνητὴ.

Δι' αὐτὸ ἐξῆλθε καὶ ὁ Περσεύς μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ πάρῃ τὴν κεφαλὴν ταύτης.

Εὔρε τὰ τέρατα νὰ κοιμῶνται. Ἀντὶ μαλιῶν αἱ κεφαλαὶ των ἦσαν περιβεβλημέναι μὲ διαφόρον εἰδῶν φιδία. Εἶχον μεγάλους ὀδόντας, χοίρων, χάλκινα χέρια χρυσᾶ πτερά μὲ τὰ ὅποια καὶ ἐπέτων. Ἡ θεὰ τούτων μετέβαλλε ἐκεῖνον ποῦ τὰς παρετήρει εἰς λίθον. Αὐτὸ τὸ ἐγνώριζε ὁ Περσεύς. Μὲ τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ὀπίσω γυρισμένον ἐπλησίασε τὰς κοιμωμένας ἔχων ὡς μόνον ὀδηγὸν τὴν ἀσπίδα του ἐ-

αὶ τῆς ὁποίας καὶ ἀντικατοπτρίζοντο αἱ μορφαὶ των. Ἔτσι ἀνεγνώρισε τὴν Μεδούσαν, τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς τῆς ἀπέκοψε ὄχι μὲ δυσκολίαν τὴν κεφαλὴν.

Μόλις συνέβη αὐτὸ ἐξεπήδησεν αἰφνιδίως ἀπὸ τὸ μέρος ἔνθα ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ, εἰς πτερωτὸς ἵππος, ὁ Πήγασος καὶ ἕνας γίγας, ὁ Χρυσάωρ. Ἀμφότεροι ἦσαν δημιουργήματα τοῦ Ποσειδῶνος.

Ὁ Περσεύς ἐφύλαξε τὴν κοφαλὴν τῆς Μεδούσης εἰς τὸ σάκκον καὶ ἀνεχώρησε μὲ τὰ νῦτα, ὅπως εἶχεν εἶθι.

Ἐν τῷ μεταξὺ αἱ ἀδελφαὶ τῆς Μεδούσης ἐξύπνησαν, ἀντελήφθησαν τὴν γενομένην σφαγὴν τῆς μικροτέρας ἀδελφῆς των καὶ ἐτέθησαν εἰς καταδίωξιν τοῦ δράστου.

Αὐτὸν ὁμως τὸν ἀπέκρυπτε τὸ νυμφικὸν κράνος ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς των καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἀνεύρουν.

Εἰς τὸν ἀέρα ὁμως ὁ Περσεύς δὲν ἦτο ἀπολύτως ἐλεύθερος. Οἱ σφοδροὶ ἄνεμοι τὸν ἐφερον πότε ἐδῶ, καὶ πότε ἐκεῖ. Ὅτε ἐφθασε ἄνω τῆς ἐρήμου τῆς Λιβύας, μεγάλαι σταγῶνες αἵματος ἤρχισαν νὰ πίπτουν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης εἰς τὴν γῆν, ἧτις ἀσμένως τὰς ἐδέχοντο καὶ τὰς μετέβαλλε εἰς φίδια. Ὁ Περσεύς ἐξηκολούθησε τὴν πτήσιν του δυτικώτερον προσεγειώθη δὲ εἰς τὸ Βασιλεῖον τοῦ Ἀτλαντος διὰ νὰ ἀναπαυθῆ ὀλίγον.

Ὅπως κατεῖχεν ἕνα ἄλσος μὲ καρπούς χουσοὺς καὶ τὸ ὅποιον ἐφύλαττε διὰ δράκοντος ὡς κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ του.

Εἰς μάτην παρεκάλεσεν αὐτὸν ὁ κάτοχος τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδούσης νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ τὴν παραμονήν.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀτλας φοβούμενος διὰ τὸν χουσοῦν θυσαυρὸν του ἔκλεισε ἀνοικτιρμόνως τὰς θύρας τοῦ παλατιοῦ του.

Τότε ἐθύμωσε ὁ Περσεύς καὶ εἶπε:

— Δὲν θέλεις νὰ μοῦ δώσης τίποτε, δέξου τοὐλάχιστον κατὰ ἀπὸ ἐμέ. Ἐξήγαγε τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης ἀπὸ τὸν Σάκκον, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς ἄλληλῆν διευθύνονταί τὴν ἐτροπιδέτησε πρὸ τοῦ Βασιλέως Ἀτλαντος. Ἔτσι καθὼς ἦτο ὁ Βασιλεὺς μετεβλήθη εἰς παμμεγέθη λίθον μὲ τὸ σχῆμα ὄφρου. Τὸ γένειον καὶ αἱ τριχες τῆς κεφαλῆς του μετεβλήθησαν εἰς ἄσπιν.

Ὁ Περσεύς ἔλαβε τότε ὅλα του ἐφόδια πά-

λιν καὶ ἀνεχώρησε. Μετὰ χρόνον τινὰ ἐφθασεν εἰς μίαν ἀκτὴν τῆς Αἰθιοπίας, ἔνθα ἐβασίλευεν ὁ Βασιλεὺς Κυρεὺς, Ἐδῶ ἀντελήφθη εἰς μίαν προεξέχουσαν παραθαλάσσιον γωνίαν προσοδεμένην μίαν παρθένον. Ἄν τὰ μαλλιά τῆς δὲν ἐκινούντο ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸν ἀεράκι καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς δὲν ἔτρεχον δάκρυα θὰ τὴν ἐθεώρει ὡς μαριμάρινόν τι ἀγαλμα.

— Πές μου, ὦραία μου παρθένος, εἶσαι τῆς ὀμίλησε, διατί σὲ ἔχουν δέσει ἐδῶ; Πές μου τὸ ὄνομα τῆς χώρας σου, πές μου τὸ ὄνομά σου!

Τὸ δεμένο κορίτσι εἰσωποῦσε ντροπισμένον. Εφοβεῖτο νὰ ὀμιλήσῃ τοῦ ξένου ἀνθρώπου καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐκίλυπτε τὸ πρόσωπόν της μὲ τὰ χέρια της ἂν μπορούσε νὰ τὰ κινήσῃ. Ἔτσι ὁμως δὲν μπορούσε νὰ κἀνῃ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ γεμίξῃ τὰ ὦραϊα τῆς μάτια μὲ δάκρυα.

Τέλος, διὰ νὰ μὴ ὑποθέσῃ ὁ ξένος ὅτι θέλει νὰ τοῦ ἀποκρύψῃ κανὲν πταίσμα ἰδιζὸν τῆς ἀπῆντησεν:

— Εἶμαι ἡ κόρη τοῦ Κηφέως, τοῦ Βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας καὶ ὀνομάζομαι Ἀνδρομέδα.

Ἡ μητέρα μου ἐκαυχῆθη ὅτι ἦτο ὀρειώτερα ἀπὸ τὰς κόρας τοῦ Νηρέως, τὰς νύμφας τῆς θαλάσσης. Τοῦτο ἐξώργισε τίς νεράιδες καὶ ὁ φίλος των, ὁ Βασιλεὺς τῆς θαλάσσης διὰ νὰ τὰς εὐχαριστήσῃ ἐξαπέλυσε κατὰ τῆς χώρας μας ἕνα καρχαρίαν, ποῦ δὲν ἀφῆκε τίποτε εἰς τὴν θείν του. Κατὰ ἕνα χρησμόν θὰ ἀπηλασώμεθα ἀπὸ τὸ κακὸν αὐτό, ἂν ἐγὼ, ἡ κόρη τῆς Βασιλείσης παρειδόμην ὡς βορά εἰς τὸ θηρίον. Ὁ λαὸς ἐπίεσε τὸν πατέρα μου νὰ κλίνῃ πρὸς αὐτὸν καὶ ἡ ἀπελπισία τὸν ἐξηνάγκασε νὰ μὲ δέσῃ εἰς αὐτὸν τὸν βράχον.

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν τελευταίαν φράσιν, ὅτε τὰ κύματα ἀνετρομάχθησαν καὶ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἐξεπήδησεν ἕνα τέρας, παρὰ μὲ τὸ εὐρὸ στήθος του κατέλαβε ὅλην σχεδὸν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς πέριξ θαλάσσης.

Τὸ κορίτσι ἐξέβαλεν ἀγρίας φωνάς, ταυτοχρόνως δὲ ἐβλεπε κανεὶς πατέρα καὶ μητέρα νὰ τρέχουν πρὸς αὐτὸ, καὶ τοὺς δύο ἀπαρηγορήτους. Εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μητέρας ὁμως διαφαίνεται ἡ συναίσθησις τῆς ἐνοχῆς τῆς.

Ἐνηγκαλίσθησαν τὴν ἀλυσοδομένην θυγατέρα των ἀλλὰ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ τῆς δώσουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ δάκρυα καὶ ἀναφωνή-

Η ΓΥΝΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΥΠὸ ΑΔΟΛΦ. ΧΑΪΜΜΟΡΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἐκεῖνο μόνον ποῦ πρέπει νὰ τονισθῇ ἐνταῦθα, εἶναι ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προχωρεῖ πάντα ἡ χειραφέτησις τῆς γυναικὸς κατὰ ἓνα τοιοῦτον βαθμὸν σταθερότητος, ὥστε νὰ μὴ δύναται πλέον ν' ἀναχαιτισθῇ οὔτε διὰ κρατικῶν ἐπεμβάσεων, οὔτε καὶ διὰ τῶν ἐνεργειῶν μεγάλων ἀνδρῶν.

Οὔτε τὸ λεπτὸν σκῶμμα τοῦ Μολλιέρου, οὔτε ὁ χλευασμὸς τῶν ἐπιγραμμάτων τοῦ Λέσινγκ, ἀλλὰ οὔτε καὶ αἱ περὶ παρθενίας καὶ ἀμέμπτουδιαγωγῆς διατάξεις τῆς Μαρίας Θηρεσίας, κατῳρθώσαν νὰ ἀσκήσουν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν.

Πολιτικοοικονομικαὶ κρίσεις καὶ καταστροφαὶ εἶναι τὰ αἷτια ἅτινα συνεπλήρωσαν κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα τὴν πλήρη χειραφέτησιν τῆς γυναικὸς, δώσασαι ταύτην καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως πλέον εἰς.....
τά.

Ἐδῶ ἐπενέβη ὁ ξένος:

—Γιὰ νὰ κλάψητε ἔχητε καὶ κατόπιν καιρὸν. Ἡ στιγμή τῆς σωτηρίας εἶναι πολὺ βραχεῖα. Εἶμαι ὁ Περσεὺς ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λανάης κατέβαλον τὴν Μέδουσαν, θαυματοποιὰ δὲ περὰ μὲ φέρουν διὰ μέσου τοῦ ἀέρος. Καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ἡ παρθένος ἦτο ἐλευθέρη καὶ εἶχε νὰ ἐκλέξῃ δὲν θὰ ἦμην περιφρονητέος. Τώρα ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τὴν σώσω. Ἀποδέχεσθε τὴν πρότασίν μου;

Τίς θὰ ἐδίσταζε ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας;

Οἱ ἐνθουσιασθέντες γονεῖς τοῦ ὑπεσχέθησαν ὄχι μόνον τὴν κόρην των ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρον τὸ βασίλειόν των ὡς προῖκα.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

τὴν αὐτὴν μοῖραν μὲ τὸν ἄνδρα. Ἡ Γυνὴ ποῦ κατ' ἀρχὰς εἰργάζετο δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς Ὀρθῆς, ποῦ βραδύτερον ἀπησχολεῖτο μὲ τὰς βαρεῖας ἐργασίας τῆς μικρᾶς κοινότητος, ποῦ πρὸ τινος εἶχε ἀναλάβῃ ὅλας τὰς ἐργασίας τοῦ οἴκου τῆς οἰκογενείας τῆς, νῦν πιέζεται ἀπὸ τὰς οἰκονομικὰς συνθήκας νὰ ἀπελευθερωθῇ ἀπὸ τὰς καθ' αὐτὴ γυναικείας ἐργασίας καὶ νὰ φροντίσῃ δι' ἄλλων ἐργασιῶν μέχρι τοῦδε ἀποκλειστικῶν εἰς ἄνδρας διὰ τὴν προσωπικὴν τῆς συντήρησιν.

Ἡ χειραφέτησις αὕτη ἤτις ἐπεβλήθη ἐκ τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων καὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ βίου ἤρχισε ἐν Ἀγγλίᾳ μὲ τὴν ἔξοδον τοῦ 18ου αἰῶνος.

Εἰς ὑφαντήρια, πλεκτουργεῖα καὶ τυπογραφεῖα ἀπησχολοῦντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνήθως ὑπὸ ἀπιστεῦτους ὄρους ἐργασίας περὶ τὰς 100.000 γυναῖκας καὶ 80 χιλιάδες παιδιὰ.

Μόνον ἐν τῇ βιομηχανίᾳ ἀριθμεῖ κανεῖς ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1907 περὶ τὰ 2.100.000 γυναῖκας ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 13 ο)ο ἦσαν ὑπανδροί.

Ὡς ἀδίδακτος καὶ πολλάκις καθαρῶς μηχανικὴ ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀμοίβεται πολὺ ὀλίγον. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὁμως δύναται νὰ εὐρεθῇ κανεῖς καὶ πρὸ τῆς ἀντιθέτου ἐντελῶς περιπτώσεως.

Συνήθως παρατηροῦμεν τοῦτο ἐν Ἀμερικῇ καὶ εἰς ὠρισμένα βιομηχανικὰ διαμερίσματα. Ἐκεῖ οἱ ἄνδρες ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοκυρᾶς:

Μαγειροῦν, σαρώνουν, πλένουν, φυλάττει τὰ παιδιὰ, ἐν μιᾷ λέξει παίζουν τὸν ῥό-